

**Teza: odmowa wszczęcia postępowania dyscyplinarnego**

**Nie wszczyna się postępowania dyscyplinarnego, gdy czyn radcy prawnego nie zawiera znamion deliktu dyscyplinarnego –art. 17 § 1 ust. 1 k.p.k. w zw. z art. 74<sup>1</sup> ustawy o radcach prawnych.**

Sygn. akt **WO 54/17**

## POSTANOWIENIE

z dnia 25 maja 2017 r.

**Wyższy Sąd Dyscyplinarny Krajowej Izby Radców Prawnych w Warszawie** w składzie:

Przewodniczący: SWSD Magdalena Śniegula (sprawozdawca)

Sędziowie: SWSD Elżbieta Gajda Krynicka

SWSD Grzegorz Koksanowicz

przy udziale Zastępcy Głównego Rzecznika Dyscyplinarnego radcy prawnego Bronisława Kachnikiewicza

po rozpoznaniu na posiedzeniu w dniu 25 maja 2017 roku

zażalenia Pani M. S. na postanowienie Zastępcy Głównego Rzecznika Dyscyplinarnego Krajowej Izby Radców Prawnych z dnia 3 listopada 2016 r. Sygn. akt : GRD 18/2016 o odmowie wszczęcia dochodzenia w sprawie popełnienia przewinienia dyscyplinarnego przez radcę prawnego T. L.

### **postanawia:**

1. utrzymać w mocy zaskarżone postanowienie;
2. kosztami postępowania odwoławczego w zryczałtowanej kwocie 1.100 zł (słownie złotych: jeden tysiąc i sto zł.) przed Wyższym Sądem Dyscyplinarnym obciąża Krajową Izbę Radców Prawnych w Warszawie.

## UZASADNIENIE

W dniu 11 października 2016 r. do biura Głównego Rzecznika Dyscyplinarnego wpłynęła skarga Pani M. S., prowadzącej działalność gospodarczą pod nazwą (...), na postępowanie r. pr. T. L., członka Rady Okręgowej Izby Radców Prawnych w Rzeszowie. Skarżąca sformułowała pod adresem radcy prawnego szereg zarzutów dotyczących jego działania jako pełnomocnika Pana A. W., z którym pozostaje w sporze. Zdaniem skarżącej radca prawny T. L. usiłował wyłudzić od jej przedsiębiorstwa nienależne świadczenia pieniężne, prowadził sprawę swojego mocodawcy nie posiadając wiedzy z zakresu budownictwa oraz nie zauważał „kradzieży” wody dokonywanej przez Pana A. W., której ten ostatni dopuszczał się w toku prac budowlanych. Na potwierdzenie stawianych zarzutów Pani M. S. dołączyła szereg dokumentów związanych ze sporem toczonym z A. W..

Postanowieniem z dnia 3 listopada 2016 r. Główny Rzecznik Dyscyplinarny Krajowej Izby Radców Prawnych odmówił wszczęcia dochodzenia w sprawie na podstawie art. 305 § 1 k.p.k. w zw. z art. 325a § 2 k.p.k. w zw. z art. 17 § 1 pkt 2 k.p.k. oraz w zw. z art. 74<sup>1</sup> ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych. W uzasadnieniu postanowienia Główny Rzecznik Dyscyplinarny wskazał, iż po dokonaniu oceny ustalonych w trakcie czynności sprawdzających okoliczności co do zachowania radcy prawnego T. L. należało stwierdzić, iż zachodzą przesłanki wskazane w art. 17 § 1 pkt 2 k.p.k., skutkiem czego jest decyzja o odmowie wszczęcia dochodzenia.

Wnioski takie Główny Rzecznik Dyscyplinarny wyprowadził po wszechstronnej analizie zebranego w sprawie materiału dowodowego. Na jego podstawie ustalił, iż radca prawny T. L. został umocowany do prowadzenia sprawy

przeciwko Pani M. S. „o nakazanie określonego zachowania lub zapłatę z tytułu umowy o wykonanie usług budowlano-remontowych z dnia 8 kwietnia 2016 r.” Działając w granicach umocowania skierował do Pani M. S. dwa pisma: z dnia 25 maja 2016 r. i z 19 sierpnia 2016 r. Przedmiotowe dokumenty zawierały oświadczenia o odstąpieniu od oznaczonych w nich umów oraz jednocześnie wezwania do zapłaty.

W dniu 8 czerwca 2016 r. skarżąca złożyła doniesienie na Policję o możliwości popełnienia przestępstwa przez A. W. oraz przez r. pr. T. L. poprzez działania (wezwania do zapłaty) mające doprowadzić do wyłudzenia od niej nienależnego świadczenia. W dniu 27 czerwca 2016 r. wydane zostało postanowienie o odmowie wszczęcia dochodzenia a z informacji zawartych w skardze wynika, że organ ścigania uznał sprawę za mającą charakter cywilnoprawny.

Oceniając zebrany w sprawie materiał dowodowy Główny Rzecznik Dyscyplinarny stwierdził, iż sposób działania radcy prawnego T. L., treść i forma jego wypowiedzi nie noszą znamion deliktu dyscyplinarnego. Rzecznik uznał, iż r.pr. prowadząc sprawę Pana A. W. podejmował działania (oświadczenia o odstąpieniu od umowy, wezwania do zapłaty), które są dopuszczalne w praktyce wykonywania zawodu radcy prawnego.

Rzecznik stwierdził, iż postępowanie dyscyplinarne nie jest właściwym trybem do weryfikowania podstaw roszczeń klienta reprezentowanego przez radcę prawnego, jak również nie służy badaniu zakresu pozaprawnej wiedzy specjalistycznej radcy prawnego. Główny Rzecznik Dyscyplinarny ocenił ponadto, iż brak jest podstaw do przyjęcia popełnienia przez r. pr. T. L. przewinienia dyscyplinarnego w postaci świadomego braku zauważenia „kradzieży” wody dokonanej przez jego mocodawcę w toku prac budowlanych. W konsekwencji Rzecznik przyjął, iż postępowanie r. pr. T. L. nie zawiera znamion czynu stanowiącego delikt dyscyplinarny.

Datowane na dzień 19 grudnia 2016 r. pismo skarżącej zatytułowane „Powiadomienie o dokonaniu przestępstwa w trybie art. 304 k.p.k.” potraktowane zostało jako zażalenie na postanowienie Głównego Rzecznika Dyscyplinarnego z dnia 3 listopada 2016 r. W przedmiotowym piśmie Pani M. S. kwestionuje postanowienie o odmowie wszczęcia dochodzenia, a nadto zarzuca, iż r. pr. T. L. nie dysponował ważnym pełnomocnictwem procesowym zaś jego dywagacje na temat prac budowlanych prowadzonych przez (...) były nieuprawnione i niedozwolone. Dodatkowo skarżąca podniosła, iż r. pr. T. L. nie rozumie znaczenia słowa „umowa” w tym umowa na rzecz osoby trzeciej oraz, że zarzut dotyczący jakości materiałów budowlanych winien być skierowany do ich producentów nie zaś do przedsiębiorstwa (...).

Po rozpatrzeniu zażalenia Wyższy Sąd Dyscyplinarny zważył, co następuje:

Zażalenie nie zasługuje na uwzględnienie.

Wyższy Sąd Dyscyplinarny w pełni podziela ocenę prawną zawartą w zaskarżonym postanowieniu Głównego Rzecznika Dyscyplinarnego.

Zebrany w sprawie materiał dowodowy nie pozwala na uwzględnienie odwołania skarżącej, w szczególności nie potwierdza on stawianych przez nią zarzutów. Okoliczności sprawy nie wskazują, iż zachowanie radcy prawnego w sposób zawiniony uchybia wykonywaniu zawodu bądź jest sprzeczne ze ślubowaniem i zasadami etyki.

Wyższy Sąd Dyscyplinarny jest organem rozstrzygającym w postępowaniach dyscyplinarnych, rozpoznaje zarzuty dotyczące orzeczeń czy to Okręgowych Sądów Dyscyplinarnych czy postanowień Głównego Rzecznika Dyscyplinarnego a odnoszących się do naruszania obowiązków nałożonych na radców prawnych przez obowiązujące przepisy, w szczególności przez Ustawę o radcach prawnych i Kodeks Etyki Radcy Prawnego. Ocenia zatem działania radców prawnych pod kątem zasad deontologii zawodowej, nie jest natomiast władny do rozpoznania i orzekania o ważności pełnomocnictwa procesowego czy oceny zakresu pozaprawnej specjalistycznej wiedzy radcy prawnego. Postępowanie dyscyplinarne jest postępowaniem rozstrzygającym w zakresie przewinień dyscyplinarnych polegających na naruszeniu obowiązków nałożonych na radcę prawnego przez obowiązujące go przepisy, w tym Kodeks Etyki Radcy Prawnego. W ramach tego postępowania możliwość zastosowania wobec radcy prawnego środków dyscyplinujących jest ograniczona do wskazanych w ustawie. Postępowanie dyscyplinarne winno być

wykorzystywane wyłącznie w celu eliminowania widocznie negatywnych i sprzecznych z ustawą o radcach prawnych oraz zasadami Kodeksu Etyki Radcy Prawnego zachowań przedstawiciela tego zawodu.

Dokonując oceny prawidłowości postanowienia Głównego Rzecznika Dyscyplinarnego z dnia 3 listopada 2016 r., w świetle okoliczności niniejszej sprawy, zdaniem Wyższego Sądu Dyscyplinarnego brak jest podstaw do uznania, że radca prawny T. L. dopuścił się deliktu dyscyplinarnego.

Materiał dowodowy zebrany przez Głównego Rzecznika Dyscyplinarnego w toku czynności sprawdzających został poddany wszechstronnej i prawidłowej ocenie, co w pełni uzasadnia wydanie przez niego postanowienia o odmowie wszczęcia dochodzenia w niniejszej sprawie.

W ocenie Wyższego Sądu Dyscyplinarnego zachowanie radcy prawnego T. L., będące przedmiotem oceny w niniejszym postępowaniu, nie nosi cech przewinienia dyscyplinarnego, w szczególności zaś działania zawinionego i sprzecznego z zasadami etyki zawodowej.

Mając na uwadze powyższe, na podstawie art. 437 § 1 w związku z art. 17 § 1 pkt 2 Kodeksu postępowania karnego i art. 74<sup>1</sup> ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych (Dz.U. z 2014 r., poz. 637) orzeczono jak wyżej.

Postanowienie niniejsze jest prawomocne i nie podlega zaskarżeniu.